

[Forsvarsministeren]

påvirkninger uden at blive ødelagt. Ved et havari, der sker ved lav flyvehastighed, har erfaringerne og forsøg således vist, at tanken forbliver intakt, hvorfor hydrazinspild ikke finder sted.

Ved et totalhavari vil der erfaringsmæssigt opstå brand, hvorved hydrazinen opbrændes totalt.

Skulle det alligevel ske, at hydrazintanken ødelægges, uden at hydrazinen forbrændes, vil den ved nedslag i jorden blive iltet og uskadeliggjort eller ved nedslag i vand blive fortyndet og dernæst nedbrudt.

Inden det første danske fly ankommer til landet, vil politi, brandvæsen, luftfartsvæsenet m. fl. blive orienteret om, hvilke foranstaltninger der bør iværksættes i forbindelse med et eventuelt F-16 styrt.

De sikkerhedsmæssige foranstaltninger for hydrazin afviger ikke væsentligt fra andre forholdsregler, der i forvejen er etableret i forbindelse med operativ flyvning, som f. eks. brand- og redningstjeneste, lægeberedskab m. v.

Der er derfor ingen særlige omkostninger forbundet med de sikkerhedsmæssige foranstaltninger for hydrazin.

Spm. nr. 134

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (5/12 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvor mange skatteyderpenge er i de sidste to år brugt til tilskud til allerede optagne film?«

Begrundelse

Det er en grov anstødelighed, at bankerotstaten bruger løs for at tvinge folk til mod deres vilje at betale til noget så sekundært og personsagsagtigt som film.

Forsvaret for, at det sker, plejer at være, at ellers fik man ikke film produceret. Vi, der ønsker sunde og gode trivselsvilkår for dansk kultur, ved imidlertid, at det såkaldte kulturministeriums virke først og fremmest går ud på at smide penge ud til støtteprojekter for de finkulturelle. Vi fik en ny bekræftelse herpå, da vi den 1. december 1979 på side 3 i Jyllands-Posten læste, at Bente Hansen, Ebbe Iversen og Henrik Juul Hansen har uddelt skatteyderpenge til film som Søren Kragh-Ja-

cobsens »Vil du se min smukke navle?« og Henning Carlsens »Hør, var der ikke en, som lo?«.

Sådanne sporadiske bladmeddelelser må føre til, at hele sandheden lægges frem om, hvor mange allerede udsendte film der rager til sig af filmstatspengene.

Besvarelse (11/12 79):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Loven om film og biografer – lovbekendtgørelse nr. 517 af 22. september 1977 – bestemmer i § 11, stk. 2, nr. 7, at det danske filminstituts midler efter bestemmelse af instituttets bestyrelse kan anvendes til »hel eller delvis udligning af tab ved produktion af danske film og co-producerede film af kunstnerisk kvalitet«. Ifølge lovens § 14 administreres de midler, som instituttets bestyrelse stiller til rådighed for det nævnte formål, af en filmjury bestående af 3 filmkyndige medlemmer, der beskikkes for 2 år af kulturministeren efter indhentet udtalelse fra instituttets bestyrelse og repræsentantskab.

Med den omtalte hjemmel er der i de 2 seneste finansår under finanslovens § 21.7.03.52.04 hvert år afsat 800.000 kr. til tabsudligning. I 1978 fordeltes dette beløb på 6 film, i 1979 på 8 film.

Det er i øvrigt oplyst over for mig, at tabsudligningen, der i finansloven er opført under tilskud, ved bevillingen konverteres til lån, således at staten får den udbetalte tabsudligning tilbage, hvis filmen senere indspiller sine produktionsomkostninger.

Spm. nr. 135

Til *ministeren for Grønland* (5/12 79) af:

Steenholdt (Grønl.):

»Hvornår regner ministeren med at tiden er moden til at udnytte kulminerne i Grønland?«

Begrundelse

Energiministeren udtalte til Politiken den 23. november 1979, at regeringen vil støtte de danske elværkers ønske om at gå ind for kulminedrift i Australien, Canada og Polen.

Atassut vil altid lede efter initiativer til at løse den hastigt voksende arbejdsløshed i Grønland, og ikke mindst ønsker vi at bruge